

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 21 2018, nummers 492 – 519 dinsdag 29 mei 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Planschade.....	12
Ambtenarenrecht.....	12
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Volksverzekeringen.....	13
Sociale zekerheid overig.....	14
Bestuursrecht overig.....	15
Arbeidsomstandighedenwet.....	15
Belastingdienst-Toeslagen.....	16
Meststoffenwet.....	18
Remigratiewet.....	18
Wet bescherming persoonsgegevens.....	19
Wet openbaarheid van bestuur.....	20
Vreemdelingenrecht.....	22
Regulier.....	22
Asiel.....	23
Opvang.....	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 492

MK ABRS, 23-05-2018, 201609367/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Awb 3:11, 3:15, 3:16, 6:22

TERINZAGELEGGING. PASSEREN GEBREK. Het college heeft de termijn voor het naar voren brengen van zienswijzen, ondanks een verzoek daartoe in de e-mail van een derde namens [appellant], niet verlengd tot de wettelijke termijn. Doordat een termijn van zes dagen is gesteld, is [appellant] onvoldoende in de gelegenheid gesteld een zienswijze naar voren te brengen. Het is niet aannemelijk dat [appellant] hierdoor niet is benadeeld. De rechtbank had derhalve dit gebrek niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kunnen passeren.

Weigering een omgevingsvergunning te verlenen voor het plaatsen van 18 vlonders met een totale oppervlakte van 1.062 m² op het perceel [locatie] te Meliskerke.

[...]

[appellant] betoogt dat de rechtbank de omstandigheid dat de termijn van de terinzagelegging van het ontwerpbesluit te kort was, ten onrechte met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) heeft gepasseerd. Daartoe stelt hij dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet in zijn belangen is geschaad omdat hij binnen die termijn zijn zienswijze naar voren heeft gebracht. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld kan de e-mail van [derde namens appellant] van 31 december 2015 niet als zienswijze worden aangemerkt, aldus [appellant].

[...]

Het college heeft in het Gemeenteblad van 6 januari 2016 kennis gegeven van het voornemen de vergunning te weigeren. Daarbij is vermeld dat de stukken tot en met 11 januari 2016 ter inzage liggen en dat belanghebbenden 'tijdens die termijn' zienswijzen kunnen indienen. De gegunde termijn voor het naar voren brengen van zienswijzen is derhalve geen zes weken, zoals artikel 3:16, eerste lid, van de Awb voorschrijft, maar slechts zes dagen.

De e-mail van [derde namens appellant] is opgesteld en verzonden vóórdat de termijn voor het naar voren brengen van zienswijzen was aangevangen. De e-mail is opgesteld naar aanleiding van de toezending op 23 december 2015 van de kennisgeving van 6 januari 2016 aan [appellant]. [derde namens appellant] stelt in de e-mail dat de termijn, gelet ook op de feestdagen in die periode, onredelijk kort is en verzoekt het college een nieuwe termijn te stellen waarin namens [appellant] een zienswijze naar voren kan worden gebracht. Voor zover [derde namens appellant] in de e-mail inhoudelijke bezwaren tegen het voornemen de vergunning te weigeren aanvoert, is daarbij duidelijk vermeld dat dit vooruitloopt op de namens [appellant] in te dienen zienswijze. Gelet hierop is de Afdeling - anders dan het college en de rechtbank - van oordeel dat de e-mail van [derde namens appellant] niet kan worden aangemerkt als een zienswijze als bedoeld in artikel 3:15 van de Awb. Voor zover het college wijst op de e-mail die Van

Leeuwen Advies op 6 januari 2016 namens [appellant] heeft verzonden, overweegt de Afdeling dat deze e-mail evenmin kan worden aangemerkt als een zienswijze. In die e-mail wordt expliciet verzocht om gelegenheid te bieden voor het indienen van een zienswijze.

Het college heeft de termijn voor het naar voren brengen van zienswijzen, ondanks een verzoek daartoe in de e-mail van [derde namens appellant], niet verlengd tot de wettelijke termijn. Door een termijn te stellen van zes dagen, is [appellant] onvoldoende in de gelegenheid gesteld een zienswijze naar voren te brengen. Het is niet aannemelijk dat [appellant] hierdoor niet is benadeeld. De rechtbank had derhalve dit gebrek niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kunnen passeren.

[ECLI:NL:RVS:2018:1699](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 493

MK ABRS, 23-05-2018, 201705400/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Centrum (hierna: het algemeen bestuur).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°
Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II: artikel 4 aanhef en lid 9

WABO. Rechtbank is niet in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Awb buiten de omvang van het geding is getreden door de gehele omgevingsvergunning met toestemming voor drie activiteiten te vernietigen. De aanvraag is ingediend voor een omgevingsvergunning voor drie activiteiten en door middel van één omgevingsvergunning is toestemming verleend voor deze drie activiteiten. Zelfs al zouden de aangevoerde gronden alleen betrekking hebben op één activiteit dan betekent dat niet dat de rechtbank, bij het slagen van die gronden, had moeten volstaan met het vernietigen van de vergunning voor zover het die activiteit betreft.

Een wellnesscentrum, zoals aangevraagd en zoals het algemeen bestuur ter zitting heeft toegelicht, is niet vergelijkbaar met een op zichzelf staande "massagesalon". Geen strijd met het bestemmingsplan.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het verbouwen en vergroten van het gebouw [...] (hierna: het Bungehuis) tot restaurant, hotel, bar en clubgedeelte (hierna: het Soho House).

[...] Bij besluit van [...] heeft het algemeen bestuur aan [...] een omgevingsvergunning verleend om in afwijking van de [...] verleende vergunning te bouwen.

[...] betoogt dat de rechtbank in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Awb buiten de omvang van het geding is getreden door de gehele omgevingsvergunning te vernietigen.

[...] Omdat de in beroep bij de rechtbank aangevoerde gronden slechts zien op het

vergunde gebruik, had de rechtbank moeten volstaan met een vernietiging van de omgevingsvergunning voor zover deze het gebruik in afwijking van het bestemmingsplan betreft.

De rechtbank is naar het oordeel van de Afdeling niet in strijd met artikel 8:69 van de Awb buiten de omvang van het geding getreden. [...] heeft een aanvraag ingediend voor een omgevingsvergunning die betrekking heeft op bouwen, gebruik in afwijking van het bestemmingsplan en het slopen, verstoren, verplaatsen of in enig ander opzicht wijzigen van een bestaand monument. Met het besluit van [...] heeft het algemeen bestuur door middel van één omgevingsvergunning toestemming verleend om deze drie activiteiten te verrichten. Zelfs al zouden [...] de in beroep aangevoerde gronden alleen betrekking hebben op de activiteit gebruik in afwijking van het bestemmingsplan, dan betekent dat niet dat de rechtbank, bij het slagen van die gronden, had moeten volstaan met het vernietigen van de vergunning voor zover deze het gebruik in afwijking van het bestemmingsplan betreft. Dat, [...], de vergunde activiteiten niet onlosmakelijk samenhangen, maakt dit niet anders. [...] heeft er immers niet voor gekozen om gebruik te maken van de in artikel 2.7, tweede lid, van de Wabo geboden mogelijkheid om voor verschillende activiteiten een afzonderlijke omgevingsvergunning aan te vragen.

[...] Het algemeen bestuur [heeft] naar het oordeel van de Afdeling ook in het onderhavige geval tegelijkertijd een omgevingsvergunning kunnen verlenen voor het gewijzigde gebruik van een gedeelte van het gebouw met toepassing van artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor en voor een uitbreiding van dat gebouw met toepassing van het vierde lid van dat artikel. De zinsnede "eventueel in samenhang met bouwactiviteiten die de bouwoppervlakte of het bouwvolume niet vergroten" in artikel 4, negende lid, van het Bor heeft naar het oordeel van de Afdeling alleen betrekking op bouwactiviteiten waarvan het gebruik met toepassing van artikel 4, aanhef en negende lid, wordt vergund en niet op bouwactiviteiten die met toepassing van artikel 4, aanhef en vierde lid, worden vergund. De rechtbank heeft gelet hierop ten onrechte overwogen dat het algemeen bestuur niet bevoegd was om de afwijking van het bestemmingsplan ten behoeve van de hotelfunctie, de bar en het restaurant op de begane grond op grond van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo in samenhang met artikel 4, aanhef en negende lid, van Bijlage II van het Bor te vergunnen.

[...] Het begrip "massagesalon" is in het bestemmingsplan niet gedefinieerd. De door het algemeen bestuur gegeven uitleg daarvan, zoals hiervoor onder 17.1 is weergegeven, acht de Afdeling niet onjuist. De Afdeling is van oordeel dat een wellnesscentrum, zoals aangevraagd en zoals het algemeen bestuur ter zitting heeft toegelicht, niet vergelijkbaar is met een op zichzelf staande "massagesalon". Het wellnesscentrum [...] biedt diverse spa- en wellnessactiviteiten aan. Dat een massage onderdeel van die activiteiten kan zijn, betekent niet dat het wellnesscentrum [...] als een massagesalon moet worden aangemerkt. Gelet op het vorenstaande is het algemeen bestuur terecht tot de conclusie gekomen dat het wellnesscentrum op grond van het bestemmingsplan is toegestaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1697](#)

MK ABRS, 23-05-2018, 201702724/1/A1.

college van burgemeester en wethouders van Bergen (NH).

Besluit omgevingsrecht: bijlage II: artikel 2, artikel 4

WABO. *De rechtbank heeft ten onrechte een splitsing aangebracht tussen de verschillende activiteiten waarop de aanvraag om omgevingsvergunning ziet. De gevraagde omgevingsvergunning kan uitsluitend in zijn geheel worden verleend of in zijn geheel worden geweigerd. [vergunninghouder] heeft immers één aanvraag om omgevingsvergunning voor verschillende activiteiten gevraagd en heeft niet op grond van artikel 2.5 van de Wabo verzocht om de omgevingsvergunning in twee fasen te verlenen.

*Het college is er in dit geval ten onrechte van uitgegaan dat het bouwplan op de wijze zoals in de aanvraag met de gewijzigde tekening is gedaan, kan worden gesplitst in een omgevingsvergunningplichtig deel en omgevingsvergunningvrije delen.

* In artikel 1 van bijlage II van het Bor is geen beperking opgenomen, in die zin dat de uitbreiding functioneel of bouwkundig moet zijn te onderscheiden van de rest van het gebouw. Evenmin is in artikel 4, eerste lid, van bijlage II van het Bor voor bijbehorende bouwwerken binnen de bebouwde kom enige beperking opgenomen over de omvang van een verticale uitbreiding zoals hier aan de orde.

* Van het hoofdgebouw te onderscheiden aan- en uitbouwen, die als functioneel onderdeel van het hoofdgebouw op basis van de vergunning tegelijkertijd zijn meegebouwd, worden geacht deel uit te maken van het oorspronkelijke hoofdgebouw. Volgens de nota van toelichting moet het dan wel gaan om aan- of uitbouwen waarin gebruik wordt gerealiseerd dat gelet op de bestemming het belangrijkste is. Dat is hier het geval.

[...] omgevingsvergunning voor het kappen van bomen, het maken van een uitrit en het bouwen van een woning met bijgebouw [...].

Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.

Niet betwist is dat het college het bezwaar, voor zover gericht tegen de omgevingsvergunning voor de activiteit kappen van bomen, ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. De rechtbank heeft het besluit op bezwaar [...] reeds daarom terecht vernietigd. Voor zover de omgevingsvergunning betrekking heeft op overige activiteiten, strekte de uitspraak ertoe dat het college een nieuw besluit op bezwaar diende te nemen. Door het bezwaar, voor zover dat betrekking heeft op de activiteit kappen van bomen, ongegrond te verklaren, heeft de rechtbank een splitsing aangebracht tussen de verschillende activiteiten waarop de aanvraag om omgevingsvergunning ziet. De door [vergunninghouder] gevraagde omgevingsvergunning kan echter uitsluitend in zijn geheel worden verleend of in zijn geheel worden geweigerd. [vergunninghouder] heeft immers één aanvraag om omgevingsvergunning voor verschillende activiteiten gevraagd en heeft niet op grond van artikel 2.5 van de Wabo verzocht om de omgevingsvergunning in twee fasen te verlenen. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte zelf in de zaak voorzien door het bezwaar, voor zover dat betrekking heeft op het kappen van bomen, ongegrond te verklaren. De

rechtbank had moeten volstaan met een vernietiging van het besluit op bezwaar van 12 februari 2016.

[...] Splitsing bouwplan.

[...] De extra ruimte aan de woning waarin het bouwplan voorziet bestaat uit verschillende vertrekken op de begane grond, te weten een bijkeuken aan de oostelijke zijde van de woning en een logeerkamer met bijbehorende badkamer die aan de oostelijke zijde van de woning grenst aan de bijkeuken en aan de achterzijde van de woning grenst aan de achtergevel en vanaf daar enkele meters doorloopt naar achteren. De bijkeuken is op de gewijzigde bouwtekening als omgevingsvergunningvrije aanbouw aangeduid, samen met een daaraan grenzend deel van de logeerkamer met badkamer. Verder is het meest naar achteren gelegen deel van de logeerkamer over een lengte van 4 m als omgevingsvergunningvrije aanbouw aangeduid. Het daartussen gelegen gedeelte van de logeerkamer met badkamer, dat grenst aan de achtergevel van de woning, is tot het omgevingsvergunningplichtige hoofdgebouw gerekend. De grenzen tussen het als omgevingsvergunningplichtig aangeduide onderdeel en de als omgevingsvergunningvrij aangeduide onderdelen van het bouwplan lopen aldus door de logeerkamer en door de daarbij behorende badkamer heen. Blijkens de gewijzigde bouwtekening vormen de logeerkamer en de bijbehorende badkamer echter elk één ruimte, die niet op enige wijze functioneel en bouwkundig zijn te onderscheiden in afzonderlijke delen. Het college is er dan ook ten onrechte van uitgegaan dat het bouwplan op de wijze zoals in de aanvraag met deze gewijzigde tekening is gedaan, kan worden gesplitst in een omgevingsvergunningplichtig deel en omgevingsvergunningvrije delen.

[...] Nu splitsing van het bouwplan niet mogelijk is, dient het college het bouwplan in een nieuw te nemen besluit op bezwaar integraal te beoordelen, inclusief de als omgevingsvergunningvrij aangeduide delen. Die delen mogen niet buiten de toetsing aan onder meer het bestemmingsplan worden gelaten op de grond dat deze delen op zichzelf omgevingsvergunningvrij kunnen worden gerealiseerd. Het college dient derhalve eerst te inventariseren op welke punten het bouwplan, inclusief de als omgevingsvergunningvrij aangeduide delen, in strijd is met het bestemmingsplan en te bezien op welke grondslag of grondslagen het de verschillende afwijkingen kan toestaan. Daarna dient het af te wegen of het de afwijkingen aanvaardbaar acht en wil toestaan. Bij die afweging mag het college wel betekenis toekennen aan de omstandigheid dat bepaalde delen op zichzelf beschouwd ook omgevingsvergunningvrij mogen worden gerealiseerd.

[...] In artikel 1 van bijlage II van het Bor is een bijbehorend bouwwerk gedefinieerd als een uitbreiding van een hoofdgebouw dan wel functioneel met een zich op hetzelfde perceel bevindend hoofdgebouw verbonden, daar al dan niet tegen aangebouwd gebouw, of ander bouwwerk, met een dak. Hierbij is geen beperking opgenomen, in die zin dat de uitbreiding functioneel of bouwkundig moet zijn te onderscheiden van de rest van het gebouw. Evenmin is in artikel 4, eerste lid, van bijlage II van het Bor voor bijbehorende bouwwerken binnen de bebouwde kom enige beperking opgenomen over de omvang van een verticale uitbreiding zoals hier aan de orde. Artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2o, van de Wabo, gelezen in samenhang met artikel 4, eerste lid, van bijlage II van het Bor, biedt dan ook een grondslag om de afwijkende dakhelling toe te staan. In

artikel 3.10 van de Wabo is niet voorgeschreven dat een daartoe strekkend besluit moet worden voorbereid met de uniforme openbare voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Awb.

[...] De omstandigheid dat de van de extra ruimte deel uitmakende logeerkamer met badkamer tot een aanbouw in de zin van de planregels moet worden gerekend, staat er niet aan in de weg dat deze aanbouw voor de toepassing van het Bor kan worden aangemerkt als het oorspronkelijk hoofdgebouw als bedoeld in artikel 2, derde lid, van bijlage II. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 22 oktober 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3790](#)), volgt uit de nota van toelichting bij het Bor (Stb. 2010, 143, blz. 136-137) dat van het hoofdgebouw te onderscheiden aan- en uitbouwen, die als functioneel onderdeel van het hoofdgebouw op basis van de vergunning tegelijkertijd zijn meegebouwd, geacht worden deel uit te maken van het oorspronkelijke hoofdgebouw. Volgens de nota van toelichting moet het dan wel gaan om aan- of uitbouwen waarin gebruik wordt gerealiseerd dat gelet op de bestemming het belangrijkste is. Dit is hier het geval, nu het gaat om woonfuncties.

Gelet hierop mag het deel van de logeerkamer met badkamer dat op de gewijzigde bouwtekening niet als omgevingsvergunningvrij is aangeduid, voor de toepassing van het Bor tot het oorspronkelijke hoofdgebouw worden gerekend. Het daarachter gelegen, als omgevingsvergunningvrij aangeduide deel is niet meer dan 4 m diep. Dit deel voldoet op zichzelf beschouwd aan de criteria in artikel 2, derde lid, aanhef en onder a, van bijlage II van het Bor. Uit die bepaling volgt niet dat dit deel slechts omgevingsvergunningvrij zou mogen worden gerealiseerd als het functioneel ondergeschikt is aan het hoofdgebouw. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1672](#)

JnB2018, 495

MK Rechtbank Limburg, 30-04-2018 (publ. 18-05-2018), ROE 17 / 2361

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Roerdalen, verweerder.

Awb 1:2, 7:1, 8:1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder i

WABO-milieu. OBM voor wijzigen bestaande legpluimveehouderij in melkgeitenhouderij. Geen gevolgen van enige betekenis. Op 850 meter van de inrichting ervaart eiser geen relevante geur-, geluid-, of stofhinder van de inrichting. Op genoemde afstand bestaat ook geen zodanig risico op besmetting met dierziekten vanuit de inrichting dat eiser op grond daarvan als belanghebbende dient te worden aangemerkt. Hieraan niet afdoen dat door de GGD wordt geadviseerd een straal van 1 à 2 kilometer tot veehouderijen aan te houden om gezondheidsrisico's te elimineren.

Verlening omgevingsvergunning beperkte milieutoets (hierna: OBM) voor het wijzigen van een bestaande legpluimveehouderij in een melkgeitenhouderij.

[...]

De rechtbank stelt vast dat eiser op een afstand van circa 850 meter van de inrichting woont. Eiser ervaart op die afstand geen relevante geur-, geluid-, of stofhinder van de inrichting. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat op genoemde afstand ook geen

zodanig risico op besmetting met dierziektes vanuit de inrichting dat eiser op grond daarvan als belanghebbende dient te worden aangemerkt. Steun voor die opvatting vindt de rechtbank mede in de uitspraken van de Afdeling van 2 mei 2012

([ECLI:NL:RVS:2012:BW4498](#)) en 27 augustus 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:3188](#)). In deze uitspraken is een afstand van 660 meter tot de inrichting te groot geacht om betrokkene als belanghebbende aan te merken. Daarbij is rekening gehouden met het risico op verspreiding van en besmetting met zoönosen, zoals de bacterie die Q-koorts kan veroorzaken. Bij het vorenstaande heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat uit onder meer het door eiser overgelegde rapport 'Vragen en antwoorden geitenhouderij en gezondheid' van het Kennisplatform Veehouderij en humane gezondheid blijkt dat het momenteel, gezien alle genomen maatregelen om een nieuwe uitbraak van Q-koorts in veedichte gebieden te voorkomen, onwaarschijnlijk is dat een omwonende van een geitenhouderij deze ziekte oploopt en dat de Q-koorts bacterie thans vrijwel van alle bedrijven is verdwenen. Naar het oordeel van de rechtbank kan aan het vorenstaande niet afdoen dat door de GGD wordt geadviseerd een straal van 1 à 2 kilometer tot veehouderijen aan te houden om gezondheidsrisico's te elimineren.

Uit het vorenstaande volgt dat verweerder ten onrechte als belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb heeft aangemerkt en zijn bezwaar dus ten onrechte ontvankelijk heeft geacht.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:4102](#)

JnB2018, 496

MK Rechtbank Oost-Brabant, 22-05-2018, SHE 17/2881E

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Reusel-De Mierden, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e Verordening ruimte Noord-Brabant (VrNB)

WABO-milieu. De provincie Noord-Brabant heeft een stalderingseis in de VrNB in redelijkheid kunnen vaststellen. Het gaat daarom te ver om de stalderingseis in de VrNB geheel onverbindend te verklaren. Door de in deze uitspraak geconstateerde gebreken dreigt deze stalderingseis voor een deel van de veehouders verkeerd uit te pakken. Het toepassen van de stalderingseis is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als:

- de aanvraag voor een omgevingsvergunning is ingediend vóór de inwerkingtreding van de VrNB (13 juli 2017) én
- deze aanvraag voldoet aan de artikelen 4.10, 6.3 en 7.3 van de VrNB én
- het gaat om een veehouderij met een bouwperceel (na uitbreiding) van maximaal 1,5 hectare.

In gevallen die aan al deze eisen voldoen, moet de stalderingseis buiten toepassing te worden gelaten, dus ook in het geval van eiseres.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:2436](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 18-05-2018, SHE 17/2389 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:2431](https://ecli.nl/rboobr/2018/2431)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2018, 497

MK ABRS, 23-05-2018, 201600627/1/A1

algemene besturen van de bestuurscommissies van de stadsdelen Zuid, Nieuw-West, West en Zuidoost van de gemeente Amsterdam, voorheen de dagelijkse besturen van de Amsterdamse stadsdelen Zuid, Nieuw-West, West en Zuidoost, appellanten.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: het Activiteitenbesluit)

ACTIVITEITENBESLUIT. Terugverdiensijd. De rechtbank is uitgegaan van een juiste uitleg van artikel 2.15, eerste lid, door de terugverdiensijd op het niveau van een inrichting bepalend te achten voor de vraag of een energiebesparende maatregel moet worden genomen. Het bevoegde gezag mag gegevens uit de desbetreffende branche als uitgangspunt hanteren bij de beoordeling of artikel 2.15, eerste lid, van het Activiteitenbesluit wordt overtreden. Een vermeende overtreder heeft evenwel de mogelijkheid om aannemelijk te maken dat een energiebesparende maatregel in zijn specifieke inrichting een terugverdiensijd van meer dan vijf jaar heeft en dat hij dus niet in strijd met artikel 2.15, eerste lid, van het Activiteitenbesluit handelt. Het niet nemen van voor de branche als rendabel te beschouwen maatregelen betekent niet in alle gevallen dat wordt gehandeld in strijd met artikel 2.15, eerste lid, maar dit kan wel aanleiding zijn voor onderzoek op het niveau van de inrichting.

Oplegging bij zeven afzonderlijke besluiten aan Aldi Zaandam van lasten onder dwangsom wegens overtreding van artikel 2.15, eerste lid, van het Activiteitenbesluit in zeven van haar supermarkten in Amsterdam (hierna: de dwangsombesluiten).

[...]

Zeven besluiten over te gaan tot invordering van verbeurde dwangsommen (hierna: de invorderingsbesluiten).

[...]

De algemene besturen voeren aan dat de rechtbank uitgaat van een onjuiste uitleg van artikel 2.15, eerste lid, van het Activiteitenbesluit. Volgens hen dient de terugverdiensijd te worden bepaald op basis van representatieve gegevens op het niveau van de branche. Zij wijzen erop dat als maatstaf voor het nemen van energiebesparende maatregelen geldt dat ten minste de beste beschikbare technieken (BBT) worden toegepast en dat daarbij wordt uitgegaan van het niveau van de branche. Zij wijzen voorts op uitspraken van de Afdeling van 12 september 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB3430](https://ecli.nl/rvs/2007/bb3430), en 17 december 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BG7182](https://ecli.nl/rvs/2008/bg7182), waarin nadere eisen op grond van het Besluit detailhandel en ambachtsbedrijven milieubeheer (hierna: het Besluit detailhandel) aan de orde waren. Uit die uitspraken maken zij op dat de terugverdiensijd op brancheniveau bepalend is.

[...]

Uit de tekst van de bepaling en het stelsel van het Activiteitenbesluit volgt niet dat onder terugverdientijd moet worden verstaan de terugverdientijd op brancheniveau. Artikel 2.15, eerste lid, richt zich tot de drijver van de inrichting. Deze is gehouden energiebesparende maatregelen te nemen die binnen vijf jaar kunnen worden terugverdiend. Of een maatregel binnen die tijd kan worden terugverdiend, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Zijn in een inrichting bijvoorbeeld al veel energiebesparende maatregelen genomen, dan zal een aanvullende maatregel een langere terugverdientijd hebben dan in een situatie waarin nog geen energiebesparende maatregelen zijn genomen. Het hanteren van een terugverdientijd op brancheniveau, zoals de algemene besturen hebben gedaan, zou daarom tot gevolg kunnen hebben dat een inrichting maatregelen moet nemen die voor haar niet rendabel zijn, dat wil zeggen niet binnen vijf jaar kunnen worden terugverdiend. Dat dit niet de bedoeling van de besluitgever is geweest, blijkt onder meer uit de toelichting bij een wijziging van artikel 2.15, eerste lid, van het Activiteitenbesluit (Stb. 2009, 479, blz. 58). Daarin is vermeld dat de energiebesparende maatregelen uit de lijsten of database van InfoMil in sommige situaties niet toepasbaar zijn en een berekening nodig is, bijvoorbeeld om aan te tonen dat een maatregel in een specifiek geval toch niet rendabel is.

Gelet op het voorgaande, is de rechtbank uitgegaan van een juiste uitleg van artikel 2.15, eerste lid, door de terugverdientijd op het niveau van een inrichting bepalend te achten voor de vraag of een energiebesparende maatregel moet worden genomen. Het betoog van de algemene besturen over BBT leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat bij het bepalen van de BBT voor een inrichting niet alleen branchegegevens in aanmerking worden genomen. De door de algemene besturen aangehaalde uitspraken over nadere eisen op grond van het Besluit detailhandel, leiden evenmin tot een ander oordeel. In die uitspraken is weliswaar een terugverdientijd op brancheniveau als uitgangspunt genomen, maar is vervolgens, in het geval waarin de terugverdientijd op brancheniveau minder dan vijf jaar bedroeg, op basis van specifieke bedrijfsomstandigheden beoordeeld of de maatregel ook voor dat bedrijf rendabel was. Naar het oordeel van de Afdeling kan bij deze jurisprudentie in het kader van het Besluit detailhandel worden aangesloten, in die zin dat het bevoegde gezag gegevens uit de desbetreffende branche als uitgangspunt mag hanteren bij de beoordeling of artikel 2.15, eerste lid, van het Activiteitenbesluit wordt overtreden. Een vermeende overtreder heeft evenwel de mogelijkheid om aannemelijk te maken dat een energiebesparende maatregel in zijn specifieke inrichting een terugverdientijd van meer dan vijf jaar heeft en dat hij dus niet in strijd met artikel 2.15, eerste lid, van het Activiteitenbesluit handelt. Deze benadering sluit aan bij artikel 2.15, derde lid, van het Activiteitenbesluit. Ingevolge deze bepaling kan het bevoegde gezag, indien aannemelijk is dat niet aan het eerste lid wordt voldaan, de drijver van een inrichting met een groot energieverbruik verplichten een onderzoek te verrichten waaruit blijkt of aan het eerste lid wordt voldaan. Blijkens de toelichting bij deze bepaling dient het bevoegde gezag daartoe in redelijkheid aan te tonen, bijvoorbeeld met behulp van de informatiebladen van SenterNovem/InfoMil, dat rendabele energiebesparende maatregelen die genomen kunnen worden, niet zijn genomen (Stb. 2007, 415, blz. 200). Hieruit kan worden opgemaakt dat het niet nemen van voor de branche als rendabel te beschouwen

maatregelen niet in alle gevallen betekent dat wordt gehandeld in strijd met artikel 2.15, eerste lid, maar dat dit wel aanleiding kan zijn voor onderzoek op het niveau van de inrichting. Dat dit tot een eindeloze discussie en onzekerheid over de inhoud van de verplichting leidt, zoals de algemene besturen stellen, rechtvaardigt, wat daarvan zij, geen andere uitleg. Deze gevolgen, indien zij zich zouden voordoen, vloeien voort uit de door de besluitgever gestelde norm, die nadere invulling behoeft.

[ECLI:NL:RVS:2018:1688](#)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK ABRS, 23-05-2018, 201704331/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:1696](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 498

MK ABRS, 23-05-2018, 201702959/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Weststellingwerf.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. In artikel 6.1 van de Wro zijn de oorzaken van planschade limitatief opgesomd. In die bepaling is artikel 2 van bijlage II van het Bor niet genoemd. De mogelijkheid om vergunningvrij te bouwen, als bedoeld in artikel 2 van bijlage II van het Bor, is een gevolg van de destijds gemaakte keuze van de wetgever en kan niet aan het nieuwe bestemmingsplan worden toegerekend. Dit betekent dat de mogelijkheid om vergunningvrij te bouwen niet bij de planologische vergelijking dient te worden betrokken. Verwijzing naar ABRS 02-09-2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BJ6678](#) en ABRS 28-11-2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BY4421](#).

[ECLI:NL:RVS:2018:1682](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 499

MK Rechtbank Noord-Holland, 08-05-2018, (publ. 22-05-2018), HAA 17/4265

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Heerhugowaard, verweerder.

AMBTENARENRECHT. SCHADE. ZORGPLICHT. Nu eiser het verband tussen zijn schade en zijn werkzaamheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt, ligt de bewijslast bij verweerder om aan te tonen dat hij aan de op hem rustende zorgplicht heeft voldaan dan wel, dat sprake is van opzet of bewuste roekeloosheid van eiser. Reeds nu onduidelijk is welk geluidsniveau de vrachtwagens precies produceerden, is verweerder er niet in geslaagd om aan te tonen dat hij aan de op hem rustende zorgplicht heeft voldaan. Nu

onduidelijk is aan welke geluiden eiser met welke frequentie precies is blootgesteld, kan niet worden vastgesteld of eiser met het dragen van bescherming de tinnitusklachten had kunnen voorkomen. Derhalve kan in het midden blijven of eiser deze bescherming altijd heeft gedragen. Ook opzet of bewuste roekeloosheid van eiser heeft verweerder niet aangetoond. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBNHO:2018:3801](#)

JnB2018, 500

MK Rechtbank Limburg, 08-05-2018, (publ. 23-05-2018), AWB/ROE 16/1172
minister van Defensie, verweerder.

Tijdelijke regeling tegemoetkoming en ondersteuning slachtoffers blootstelling chroom VI houdende stoffen defensie (Coulanceregeling) 2.1 lid 1, 2.2

MILITAIR AMBTENARENRECHT. CHROOM VI. COULANCEREGELING. De rechtbank is van oordeel dat interpretatie van verweerder van het bepaalde in artikel 2.1, eerste lid, en artikel 2.2 van de Coulanceregeling onjuist is. De rechtbank is van oordeel dat ook een werknemer die werkzaamheden heeft verricht, waarbij (minimaal een jaar) blootstelling heeft plaatsgevonden aan chroom VI houdende stoffen in aanmerking kan komen voor een tegemoetkoming op grond van de Coulanceregeling.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:4361](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 501

MK Rechtbank Oost-Brabant, 14-05-2018 (publ. 23-05-2018), SHE 17/3207
D.V.S. dienstverlening B.V., verweerder.

Wet WIA 1, 42, 89

WET WIA. EIGENRISICODRAGER. Verweerder is, gelet op artikel 89, eerste lid, van de Wet WIA niet bevoegd de uitkering blijvend en geheel te weigeren. Reeds om die reden kan het bestreden besluit niet in stand blijven.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:2342](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 502

MK CRvB, 09-05-2018 (publ. 18-05-2018), 16/2276 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 7a

Besluit uitvoering kinderbijslag (BUK) 11, 12

Regeling uitvoering dubbele kinderbijslag bij intensieve zorg (Regeling) 2, 3

KINDERBIJSLAG. AFWIJZING DUBBELE KINDERBIJSLAG. Er is weliswaar een zorgbehoefte, maar van een zware zorgbehoefte kan niet worden gesproken. Afwijzing dubbele kinderbijslag terecht.

Afwijzing dubbele kinderbijslag.

Raad: Tussen partijen is in geschil of de rechtbank terecht het bestreden besluit in stand heeft gelaten, waarbij de Svb heeft geoordeeld dat appellant geen recht heeft op dubbele kinderbijslag ten behoeve van [zijn dochter] omdat [zijn dochter] volgens het advies van het CIZ geen intensieve zorg behoeft. De discussie spitst zich daarbij toe op de vraag of sprake is van een zware zorgbehoefte op het gebied van de lichaamshygiëne, zodat voor dat onderdeel een punt had moeten worden toegekend.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat uit de recente medische informatie blijkt dat geen sprake is van een zware zorgbehoefte op het gebied van de lichaamshygiëne. Uit die informatie blijkt dat [zijn dochter] zich voor een belangrijk deel zelfstandig kan aan- en uitkleden. Alleen bij sommige onderdelen, zoals ritsen of knopen vastmaken en veters strikken, heeft zij hulp nodig. Verder heeft zij hulp nodig bij haren kammen en tanden poetsen. Er is dus weliswaar een zorgbehoefte, maar van een zware zorgbehoefte kan niet worden gesproken.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1475](https://ecli.nl/crvb/2018/1475)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 503

Rechtbank Limburg, 16-05-2018 (publ. 23-05-2018), AWB/ROE 17/230

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Peel en Maas, verweerder.
WMO 2015 1.1.1, 1.2.1 sub a, 2.3.5 lid 3

WMO 2015. De rechtbank vindt in de MvT geen aanwijzing dat ook seksuele handelingen/ondersteuning onder algemeen dagelijkse levensverrichtingen vallen en is dan ook van oordeel dat de op dat vlak door eiser ervaren beperkingen, niet behoren tot beperkingen in de zelfredzaamheid zoals bedoeld in de Wmo 2015. De door eiser overgelegde rapportage van de seksuoloog - waarin eisers behoefte en ervaren problemen worden beschreven - maakt het voorgaande niet anders.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:4585](https://ecli.nl/rblim/2018/4585)

JnB 2018, 504

MK Rechtbank Overijssel, 02-05-2018 (publ. 24-05-2018), AWB 17/1532

college van burgemeester en wethouders van Zwolle, verweerder.

Awb 1:3 lid 4

WMO 2015

Beleidsregel Schoon en leefbaar huis

WMO 2015. SCHOON EN LEEFBAAR HUIS. Naar het oordeel van de rechtbank ontbreekt nog steeds een op (onafhankelijk) objectief, deugdelijk onderzoek berustende normering voor de toekenning van huishoudelijke ondersteuning.

Rechtbank: In het nieuwe beleid van verweerder wordt niet beschreven wat een aanvaardbaar niveau van een schoon huishouden is en ook bevat het beleid geen aanwijzingen voor de benodigde tijd. Verweerder heeft dit erkend, maar betoogt dat het onderliggende advies van Bureau HHM de vereiste objectieve normering biedt. Dit ziet de rechtbank niet in. Het advies van bureau HHM bevat weliswaar aanwijzingen voor verweerder, maar geen objectieve normen of richtlijnen over de vraag welk niveau van schoon voor een huishouden voldoende is en hoe dit concreet bereikt kan worden. Ook bevat het rapport geen verwijzing naar onderliggende onderzoeken of normeringen. Dat Bureau HHM externe deskundigen heeft geraadpleegd op het vlak van facilitaire dienstverlening, zoals ter zitting is gesteld, en kennis heeft van beleidsregels van andere gemeenten, mag zo zijn, maar maakt niet dat hiermee sprake is van een objectieve en toetsbare onderbouwing van het door verweerder gehanteerde beleid. Naar het oordeel van de rechtbank ontbreekt nog steeds een op (onafhankelijk) objectief, deugdelijk onderzoek berustende normering voor de toekenning van huishoudelijke ondersteuning. Volledigheidshalve merkt de rechtbank op dat het rapport van Bureau HHM dat voor verweerder is uitgebracht niet vergelijkbaar is met het rapport van dit bureau dat voorlag in de uitspraak van deze rechtbank van 21 december 2017, [ECLI:NL:RBOVE:2017:4731](https://ecli.nl/RBOVE:2017:4731). Dat de feitelijke invulling van de huishoudelijke hulp in de praktijk opnieuw bij de zorgaanbieder is neergelegd terwijl de wettelijke compensatieplicht bij verweerder ligt, blijkt uit de brief van 20 november 2017. Hierin heeft verweerder vermeld dat de nieuwe zorgaanbieder IJsselheem zal vaststellen hoeveel uren zorg er voor eiseres nodig is. Het is echter niet aan de aanbieder maar aan verweerder om de aanspraken van eiseres voldoende te concretiseren.

Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBOVE:2018:1495](https://ecli.nl/RBOVE:2018:1495)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2018, 505

MK ABRS, 23-05-2018, 201701123/1/A3

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6
Arbeidsomstandighedenwet 20

Arbeidsomstandighedenbesluit 4.54a, 4.54d,

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. De intrekking van het asbestcertificaat is geen "criminal charge" in de zin van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, maar een vorm van

bestuurlijk toezicht. Met dat bestuurlijk toezicht is beoogd het zoveel mogelijk tegengaan van die tekortkomingen teneinde de blijvende veiligheid bij asbestverwijdering en het bijbehorende kwaliteitsmanagement systeem van het asbestverwijderingsbedrijf te waarborgen (vgl. in dit verband de uitspraak van de Afdeling van 17 november 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BK4289](#)).

[ECLI:NL:RVS:2018:1689](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 506

ABRS, 23-05-2018, 201706811/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkip) 1.7 lid 3

Besluit kinderopvangtoeslag 8a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Kinderopvangtoeslag. Exceptieve toetsing van artikel 8a, eerste lid, aanhef en onder a, van het Besluit. Gezien de aan de regelgever opgedragen taak om regels te stellen over de redelijke verhouding tussen het aantal uren verrichte arbeid en het aantal uren kinderopvang waarvoor toeslag kan worden aangevraagd en gelet op de motieven die aan artikel 8a, eerste lid, van het Besluit ten grondslag liggen, kan deze regeling waarbij uitgegaan wordt van gewerkte uren de exceptieve toets doorstaan.

[...] Het hoger beroep van [appellante] ziet [...] op de zogeheten exceptieve toetsing van artikel 8a, eerste lid, aanhef en onder a, van het Besluit.

[...] In het op 1 januari 2005 in werking getreden Besluit tegemoetkoming kosten kinderopvang was geen maximering van het aantal opvanguren opgenomen. Per 1 januari 2010 is artikel 7 van de Wet kinderopvang gewijzigd en het huidige derde lid van artikel 1.7 van de Wkkip in de wet opgenomen. Op dezelfde datum is artikel 8a in het Besluit opgenomen. Dit artikel stelt het maximaal aantal uren kinderopvang per kalendermaand dat voor een tegemoetkoming in aanmerking komt per kind op 230 uur. Op 1 januari 2012 is in artikel 8a, voor zover thans van belang, ook opgenomen dat per berekeningsjaar niet meer dan 140% van het aantal gewerkte uren van de (minst werkende) ouder voor vergoeding in aanmerking komt. Aanleiding hiervoor was onder meer de omstandigheid dat de overheid meer dan proportioneel meebetaalde aan de kosten van kinderopvang. [...]

[...] Daargelaten of hier sprake is van vergelijkbare gevallen, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat geen ongerechtvaardigd onderscheid wordt gemaakt tussen werknemers met een flexibel dienstverband en werknemers met een vast dienstverband. De regelgever heeft voor het toekennen van het recht op kinderopvangtoeslag uitdrukkelijk aansluiting gezocht bij het aantal gewerkte uren, teneinde de regeling kinderopvangtoeslag budgettair beheersbaar te houden. Dit beginsel geldt voor alle werkende ouders en ongeacht de aard van het dienstverband. Gelet op het uitgangspunt van een budgettair beheersbare regeling voor kinderopvangtoeslag en met het oog op

een goede controleerbaarheid en het behoud van het draagvlak voor kinderopvangtoeslag is van een eventueel ongerechtvaardigd onderscheid geen sprake. Gezien de aan de regelgever opgedragen taak om regels te stellen over de redelijke verhouding tussen het aantal uren verrichte arbeid en het aantal uren kinderopvang waarvoor toeslag kan worden aangevraagd en gelet op de motieven die aan artikel 8a, eerste lid, van het Besluit ten grondslag liggen, kan deze regeling waarbij uitgegaan wordt van gewerkte uren de exceptieve toets dan ook doorstaan.

Uit een oogpunt van een goede controleerbaarheid heeft de Belastingdienst/Toeslagen bij de vaststelling van het aantal gewerkte uren, kunnen uitgaan van de verloonde uren. Zoals de Belastingdienst/Toeslagen in dit verband terecht heeft opgemerkt is de omstandigheid dat de vakantie-uren van [appellante] maandelijks middels een toeslag zijn uitbetaald iets tussen [appellante] en haar werkgever. Daarbij komt dat bij het ophogingspercentage van 40% rekening is gehouden met enige flexibiliteit voor ouders voor het werk.

De regelgever heeft gelet op het voorgaande in redelijkheid aansluiting kunnen zoeken bij het aantal gewerkte uren en als uitgangspunt kunnen nemen dat dit voor alle werkende ouders geldt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1694](#)

JnB2018, 507

MK ABRS, 23-05-2018, 201702318/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 20 lid 1, lid 2

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Termijn van acht weken, als bedoeld in artikel 20, tweede lid, van de Awir, eindigt in dit geval acht weken nadat de aanslag onherroepelijk was geworden doordat de bezwaretermijn was verstreken.

[...] Niet in geschil is dat het verzamelinkomen van [toeslagpartner] blijkens de aanslag inkomstenbelasting 2013 met dagtekening 6 juli 2016 is gewijzigd naar en vastgesteld op € 9.545,00. In geschil is de vraag wanneer de termijn van acht weken, als bedoeld in artikel 20, tweede lid, van de Awir eindigt. Is dit, zoals de rechtbank heeft overwogen, acht weken na de vaststelling van de aanslag of is dit, zoals de Belastingdienst/Toeslagen betoogt, acht weken nadat de aanslag onherroepelijk was geworden doordat de bezwaretermijn was verstreken?

Uit het bepaalde in artikel 20, tweede lid, van de Awir volgt dat de daarin genoemde termijn voor herziening van acht weken in dit geval is gestart op het moment dat de aanslag inkomstenbelasting 2013 van 6 juli 2016, zijnde een beschikking, onherroepelijk is geworden. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de Belastingdienst/Toeslagen de zorgtoeslag dan ook binnen deze termijn herzien en de dienst was daarom bevoegd tot herziening over te gaan.

Gelet op het bepaalde in het eerste lid van artikel 20 van de Awir was de Belastingdienst/Toeslagen na de beschikking van de Belastingdienst van 6 juli 2016 niet alleen bevoegd maar ook verplicht de tegemoetkoming met inachtneming van de daarin opgenomen wijziging te herzien. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1687](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Meststoffenwet

JnB2018, 508

Conclusie Raadsheer Advocaat-Generaal mr. P.J. Wattel, 22-05-2018, 15/382, 15/692, 15/430

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (voorheen de staatssecretaris van Economische zaken).

Handvest van de grondrechten van de EU (EU-Handvest)

Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Meststoffenwet 7, 14

MESTSTOFFENWET. Conclusie Raadsheer Advocaat-Generaal Wattel over vragen over de verenigbaarheid van de bestuurlijke beboeting bij overtreding van de art. 7 en 14 van de Meststoffenwet (Msw) met het Handvest van de grondrechten van de EU (EU-Handvest) en het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

[ECLI:NL:CBB:2018:187](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Remigratiewet

JnB2018, 509

MK ABRS, 23-05-2018, 201704944/1/V6

de raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank.

Remigratiewet 2b lid 1 h

REMIGRATIE. Remigratievoorzieningen. Voor remigranten die Nederlander zijn geldt de eis dat zij onmiddellijk voorafgaande aan de aanvraag ten minste acht jaren in Nederland hebben verbleven. Uit de woorden 'onmiddellijk voorafgaande aan de aanvraag' vloeit voort dat het verblijf voorafgaande aan de aanvraag aaneengesloten moet zijn.

Artikel 2b, eerste lid, aanhef en onder h, van de Remigratiewet luidt: 'Om voor de remigratievoorzieningen in aanmerking te komen dient de remigrant: indien hij Nederlander is, onmiddellijk voorafgaande aan de aanvraag ten minste acht jaren in Nederland te hebben verbleven dan wel, indien hij vreemdeling is, onmiddellijk voorafgaande aan de aanvraag gedurende ten minste acht jaren ononderbroken rechtmatig verblijf in Nederland te hebben gehad als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vreemdelingenwet 2000 [...]';

Uit het eerste deel van deze bepaling volgt dat voor remigranten die Nederlander zijn, zoals [appellant], de eis geldt dat zij onmiddellijk voorafgaande aan de aanvraag ten minste acht jaren in Nederland hebben verbleven. Uit de woorden 'onmiddellijk

voorafgaande aan de aanvraag' vloeit voort dat het verblijf voorafgaande aan de aanvraag aaneengesloten moet zijn. Dat voor remigranten die vreemdeling zijn, is bepaald dat zij 'ononderbroken verblijf' hebben, betekent dat zij geen zogeheten verblijfs gat mogen hebben. Bij Nederlanders kan geen verblijfs gat optreden.

[ECLI:NL:RVS:2018:1708](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2018, 510

Rechtbank Amsterdam, 18-04-2018 (publ. 17-05-2018), AMS 17/5836

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 33, 34, 45

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. De mededeling dat gegevensuitwisseling zal plaatsvinden is een mededeling op de voet van artikel 34 van de Wbp. Deze mededeling is niet op rechtsgevolg gericht. De aankondiging dat gegevensuitwisseling zal plaatsvinden, is er namelijk niet op gericht een recht of verplichting te doen ontstaan of teniet te doen. Ook wordt hiermee niet de juridische status van eiser vastgesteld.

[ECLI:NL:RBAMS:2018:2471](#)

JnB2018, 511

ABRS, 23-05-2018, 201704561/1/A3

raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (het UWV).

Wet bescherming persoonsgegevens 35 lid 1, lid 2

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Geen misbruik van recht. Hoewel de motivering van het hoger beroepschrift grote gelijkenissen vertoont met de motivering van het beroepschrift, geeft dit gegeven geen blijk van kwade trouw.

Het is voldoende dat aan de betrokkene, bedoeld in artikel 35, tweede lid, van de Wbp, een volledig overzicht in begrijpelijke vorm van op de persoon betreffende gegevens die vallen onder het bereik van de Wbp wordt verstrekt, voorzien van een omschrijving van het doel of de doeleinden van de verwerking, de categorieën van gegevens waarop de verwerking betrekking heeft en de ontvangers of categorieën van ontvangers, alsmede de beschikbare informatie over de herkomst van de gegevens, zodat de betrokkene die gegevens kan controleren op hun juistheid en kan controleren of zij in overeenstemming met de Wbp zijn verwerkt.

[ECLI:NL:RVS:2018:1706](#)

JnB2018, 512

MK ABRS, 23-05-2018, 201705769/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Hilvarenbeek.

Wet bescherming persoonsgegevens 8 aanhef en onder e, 11 lid 1, 36 lid 1

WET BESCHERMING PERSOONSgegeEVENS. Persoonsgegevens van [appellant] worden niet in strijd met artikel 8, aanhef en onder e, van de Wbp verwerkt. Omdat financiële gegevens zoals hier aan de orde relevant kunnen zijn voor de besluitvorming over een bijstandsuitkering, daargelaten tot welke beslissing terzake dat dan zou leiden, heeft de rechtbank in dit geval terecht geoordeeld dat het verwerken van de persoonsgegevens van [appellant] noodzakelijk is. Om zijn publiekrechtelijke taak in het kader van de Participatiewet goed te kunnen vervullen, is het immers noodzakelijk dat het college over de relevante financiële gegevens beschikt. Het college heeft het verzoek van [appellant] om zijn persoonsgegevens uit het bijstandsdossier van zijn partner te verwijderen of af te schermen, mogen afwijzen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1710](https://ecli.nl/RVS:2018:1710)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 513

ABRS, 09-05-2018, 201607203/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Best.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Misbruik van recht. Het Wob-verzoek over de inrichting van ICT-voorzieningen is niet door [appellant] ingediend om kennis te kunnen nemen van overheidsinformatie. [Gemachtigde] en hij hebben een project opgezet met de vooropgezette bedoeling om met procedures over Wob-verzoeken zo veel mogelijk proceskostenveroordelingen en dwangsommen te verkrijgen. Voor zover het gaat om handelingen die [gemachtigde] heeft verricht, dienen deze dan ook aan [appellant] te worden toegerekend, nu hij [gemachtigde] door het verlenen van de machtiging daartoe in staat heeft gesteld.

Het Wob-verzoek over de inrichting van ICT-voorzieningen is veelomvattend en onduidelijk geformuleerd. Op verzoeken om specificatie van dit Wob-verzoek is niet adequaat gereageerd. Hetzelfde verzoek is in korte tijd bij een aanzienlijk aantal overheidsorganisaties, waaronder gemeenten, ingediend. [...] Het indienen van zoveel verzoeken en het voeren van vervolgcorrespondentie, zoals ingebrekestellingen en reacties op verzoeken om precisering, behelst een omvangrijke organisatie die moet worden geacht te berusten op een vooropgezet plan. Uit de beschikbare gegevens blijkt dat [gemachtigde] hierbij reeds vóór de indiening van de Wob-verzoeken betrokken was. Zijn betrokkenheid gaat veel verder dan rechtsbijstandsverlening door een gemachtigde die optreedt in bestuursrechtelijke procedures over de Wob.

[...] De geldstromen betreffende de griffierechten en proceskostenvergoedingen zijn, ondanks daarover door de Afdeling gestelde vragen, onduidelijk gebleven. De Afdeling acht niet geloofwaardig dat [appellant], gegeven diens financiële situatie, in staat was

om facturen van [gemachtigde] te voldoen en griffierechten te betalen. Aangenomen moet worden dat [appellant] niet voor de werkzaamheden van [gemachtigde] behoefde te betalen en dat proceskostenvergoedingen en dwangsommen aan [gemachtigde] ten goede kwamen.

[appellant] heeft verder zeer ruim geformuleerde machtigingen aan [gemachtigde] verleend. [...]

Gelet op al het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat het Wob-verzoek niet door [appellant] is ingediend om kennis te kunnen nemen van overheidsinformatie en dat [gemachtigde] en hij een project hebben opgezet met de vooropgezette bedoeling om met procedures over Wob-verzoeken zo veel mogelijk proceskostenveroordelingen en dwangsommen te verkrijgen. Voor zover het gaat om handelingen die [gemachtigde] heeft verricht, dienen deze dan ook aan [appellant] te worden toegerekend, nu hij [gemachtigde] door het verlenen van de machtiging daartoe in staat heeft gesteld. Aldus is het recht om Wob-verzoeken in te dienen gebruikt zonder redelijk doel en voor een ander doel dan waarvoor dit recht is gegeven, zodanig dat dit gebruik blijk geeft van kwade trouw. [appellant] heeft daarmee misbruik gemaakt van dit recht. Dit geldt ook voor het recht om te verzoeken om vaststelling van een dwangsom wegens het niet tijdig nemen van een besluit op het Wob-verzoek alsmede voor het instellen van hoger beroep, nu dat niet los kan worden gezien van het gebruik van de Wob.

[ECLI:NL:RVS:2018:1499](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2018:1500](#), [ECLI:NL:RVS:2018:1501](#) en [ECLI:NL:RVS:2018:1502](#).

JnB2018, 514

Voorzieningenrechter rechtbank Rotterdam, 03-05-2018 (publ. 17-05-2018), ROT 18/1696

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 10 lid 2 onder e

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Toegang tot processtukken. Een Wob-verzoeker, die als reden voor zijn verzoek opgeeft het doen van onderzoek of studie, zou niet zonder meer toegang moeten kunnen krijgen tot processtukken in procedures, waarin hij zelf geen partij is. Dit zou wel degelijk in strijd kunnen zijn met de bedoeling van artikel 8:79, tweede lid, van de Awb. Een gemachtigde kan er met reden bezwaar tegen hebben dat door hem opgestelde processtukken door anderen kunnen worden opgevraagd (en gekopieerd). De voorzieningenrechter zal het verzoek toewijzen, nu hij er gezien voorgaande bedenkingen niet op vooruit wil lopen dat het bestreden besluit in bezwaar dan wel beroep stand houdt, terwijl de gevolgen van openbaarmaking onomkeerbaar zijn. Verwijzing naar ABRS 16-08-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2180](#). [ECLI:NL:RBROT:2018:3599](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 515

MK ABRS, 18-05-2018, 201701787/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.22

Vc 2000 B7/2.1.1

REGULIER. Verblijf bij echtgenoot. Vrijstelling middelenvereiste bij blijvende en volledige arbeidsongeschiktheid. In dit geval geen vrijstelling omdat de referent geen uitkering ontvang op grond van de IVA. Geen strijd met het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel en de eisen, gezien de individualisering van de behandeling van de aanvraag, die het Hof van Justitie daaraan stelt.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 april 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1164](#)) is het door de staatssecretaris gevoerde beleid als weergegeven in paragraaf B7/2.1.1 van de Vc 2000 als zodanig niet onredelijk en is het aan een referent om zo nodig rechtsmiddelen in te stellen tegen een besluit van het UWV indien daarin volgens die referent ten onrechte geen uitkering op grond van de IVA wordt verleend omdat terugkeer op de arbeidsmarkt volgens die referent niet dan wel nauwelijks is te verwachten. De staatssecretaris voert terecht aan dat hij met de beoordeling of de referente in aanmerking komt voor vrijstelling van het middelenvereiste in beginsel een adequate invulling heeft gegeven aan het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel en de eisen die het Hof van Justitie, gezien de individualisering van de behandeling van de aanvraag als bedoeld in artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, daaraan stelt (vgl. het arrest Chakroun [HvJEU, 4 maart 2010, [ECLI:EU:C:2010:117](#)] en de uitspraak van de Afdeling van 22 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1231](#)). Daarbij is van belang dat de staatssecretaris ingevolge artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gehouden is te handelen overeenkomstig het beleid zoals weergegeven in paragraaf B7/2.1.1, tenzij dat wegens bijzondere omstandigheden gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met dat beleid te dienen doelen.

[...] De staatssecretaris is terecht van de besluitvorming van het UWV uitgegaan en heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het aan de referente was om daartegen desgewenst rechtsmiddelen in te stellen. Uit de stukken in het dossier blijkt niet dat dit is gebeurd, zodat van de juistheid van die besluitvorming moet worden uitgegaan. Verder heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling geen bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb heeft aangevoerd.

[...] Gelet op hetgeen [hiervoor] is overwogen, kan de opgeworpen rechtsvraag worden beantwoord in het licht van de rechtspraak van het Hof, onder meer het arrest Chakroun. Daarom bestaat geen aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen (vergelijk de punten 13 en 14 van het arrest van het Hof van 6 oktober 1982, Cilfit, [ECLI:EU:C:1982:335](#), en punten 57 tot en met 62 van het arrest van het Hof van 9 september 2015, X en Van Dijk, [ECLI:EU:C:2015:564](#)). Dat de rechtbank Den Haag, in

twee uitspraken (de aangevallen uitspraak en de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam van 25 april 2016, in zaak nr. 15/12696) een andere uitleg voor lijkt te staan, noopt er niet toe dat toch tot prejudiciële verwijzing wordt overgegaan (vergelijk de punten 41 en 42 van het arrest van het Hof van 9 september 2015, Ferreira da Silva e Brito e.a., [ECLI:EU:C:2015:565](#)).

[ECLI:NL:RVS:2018:1648](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 516

MK ABRS, 23-05-2018, 201800536/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b onderdeel 3

ASIEL. In Mogadishu, Somalië, doet zich geen uitzonderlijke situatie voor als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000.

Uit de overgelegde stukken blijkt, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen en die de staatssecretaris heeft betrokken bij zijn standpunt, dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu in 2016 en 2017 is verslechterd ten opzichte van eerdere jaren. Er vinden meer incidenten plaats, voornamelijk aanslagen door Al-Shabaab, en de aanslagen zijn grootschaliger en complexer geworden. Zij lijken echter nog steeds voornamelijk gericht tegen bepaalde groepen, met willekeurige burgers als bijkomstige slachtoffers. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers bij de incidenten nam wel toe. In de eerste vijf maanden van 2017 waren er ongeveer evenveel burgerslachtoffers als in heel 2016, terwijl bij de aanslag op 14 oktober 2017 512 dodelijke slachtoffers en 316 gewonden vielen. Dat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, de veiligheidssituatie is verslechterd, maakt op zichzelf echter nog niet dat er zich in Mogadishu een uitzonderlijke situatie voordoet. Voor zijn standpunt, dat die situatie zich in Mogadishu niet voordoet, heeft de staatssecretaris terecht van belang geacht dat het geweld nog altijd voornamelijk gericht is op bepaalde doelwitten en dus niet van willekeurige aard is. Dat Al-Shabaab terreinwinst heeft geboekt, laat onverlet dat Mogadishu nog steeds tot op zekere hoogte onder de controle van het Somalische leger staat, zodat het daadwerkelijke gewapende conflict zich, anders dan ten tijde van het hiervoor genoemde arrest Sufi en Elmi, buiten Mogadishu afspeelt. Het geweld in de stad is dan ook beperkt tot aanslagen door Al-Shabaab. Hierdoor vallen er weliswaar ook veel burgerslachtoffers, meer dan in eerdere jaren, maar de aantallen zijn, zoals de staatssecretaris terecht heeft aangevoerd, afgezet tegen het aantal inwoners van Mogadishu niet te vergelijken met het aantal burgerslachtoffers in vorenbedoeld arrest en zijn ook niet dusdanig hoog dat geconcludeerd moet worden dat zich in Mogadishu de uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000 voordoet. Eveneens anders dan ten tijde van vorenbedoeld arrest, zijn er thans geen ontheemden die gevlucht zijn uit Mogadishu, maar trekken ontheemden uit de regio juist naar

Mogadishu, waardoor de stad gelet op de stukken ongeveer 400.000 ontheemden telt. Dit duidt er evenmin op dat zich daar een uitzonderlijke situatie voordoet.

De staatssecretaris heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zich in Mogadishu een situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000 voordoet, waardoor zij niet veilig kunnen terugkeren.

[ECLI:NL:RVS:2018:1664](https://ecli.nl/RVS:2018:1664)

JnB2018, 517

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 15-05-2018 (publ. 24-05-2018), NL17.15364 en NL17.15731

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. Verweerder heeft niet aan zijn onderzoeksplicht voldaan nu hij geen recente landeninformatie heeft aangehaald waaruit blijkt dat de Moldavische autoriteiten (rechts)bescherming bieden aan homoseksuelen die het slachtoffer zijn geworden van discriminatie.

Omdat verweerder geloofwaardig heeft geacht dat eisers problemen hebben ondervonden in Moldavië vanwege hun homoseksualiteit, is het dus eerst aan verweerder om te onderzoeken of de autoriteiten van Moldavië in het algemeen bescherming bieden tegen die problemen.

In de voornemens heeft verweerder het volgende citaat uit een rapport van Equal Rights Trust uit juni 2016 opgenomen:

"LGBT persons in Moldova experience high levels of discrimination and stigma. A combination of weak law enforcement in response to crimes against them, an inadequate legislative framework providing protection from discrimination and the discriminatory statements of public and religious officials contribute to the vilification and denigration of sexual and gender minorities within the country. Recent surveys indicate extremely low levels of societal acceptance of gender and sexual minorities. As a consequence, legislation has been adopted prohibiting "gay-propaganda". However, Moldova has made some progress in relation to LGBT rights in recent years.

The repeal of "gay-propaganda" laws and regional ordinances and relaxation of requirements concerning Pride Marches are positive developments which must be encouraged. However, LGBT persons in Moldova still face significant discrimination in many areas of life.(...)"

In de bestreden besluiten heeft verweerder zelf geen landeninformatie naar voren gebracht. Wel is gereageerd op het door eisers overgelegde *Country Report on Human Rights Practices 2016* van het US Department of State van 3 maart 2017. Uit dit rapport blijkt dat de autoriteiten zich ingespannen hebben om een LHBTI-demonstratie doorgang te laten vinden. In dat licht bezien is het volgens verweerder opmerkelijk te noemen dat eisers geen gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bescherming van de Moldavische autoriteiten te vragen.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hiermee niet voldaan aan zijn onderzoeksplicht. Verweerder heeft geen recente landeninformatie aangehaald waaruit

blijkt dat de Moldavische autoriteiten (rechts)bescherming bieden aan homoseksuelen die het slachtoffer zijn geworden van discriminatie. Uit de in de voornemens genoemde informatie blijkt zelfs dat er sprake is van 'weak law enforcement' als het gaat om misdrijven tegen homoseksuelen. In beroep hebben eisers voorts terecht gewezen op recentere landeninformatie (ter zitting bleek dat te zijn: het jaarrapport van Amnesty International over Moldavië 2017/2018), waaruit is op te maken dat de huidige president, Igor Dodon, homofobe uitlatingen heeft gedaan en dat in 2017 de LHBTI-demonstratie, anders dan het jaar daarvóór, geen doorgang kon vinden. Verweerder heeft daarom zijn standpunt dat eisers de bescherming van de autoriteiten hadden moeten inroepen, niet deugdelijk gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:5822](https://ecli.nl/RBDHA:2018:5822)

JnB2018, 518

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 25-05-2018, NL18.6212

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2, 30a lid 1 a

Richtlijn 2013/32/EU

Richtlijn 2003/86/EG

ASIEL. Nareis. Verzoek van statushouder om gezinshereniging met partner in het kader van nareis. Dat verweerder een specifieke toetsingsvolgorde hanteert, betekent naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder gehouden was om de aanvraag als niet-ontvankelijk af te wijzen.

Niet in geschil is dat eiser in Italië internationale bescherming geniet. Evenmin is in geschil dat de gestelde partner van eiser in Nederland verblijft en dat aan hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verstrekt. [...]

Het verzoek van eiser is, gelet op zijn verklaringen, zijn verblijfsstatus in Italië en de eerdere mvv-aanvraag, er niet op gericht om in Nederland internationale bescherming te verkrijgen, maar heeft ten doel herenigd te worden met zijn gestelde partner. Nu de aanvraag expliciet is gericht op hereniging in het kader van nareis met eisers gestelde partner, is de aanvraag aldus gebaseerd op artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000. In de situatie van eiser behoeft verweerder zich dan ook geen oordeel te vormen over de beschermwaardigheid van eiser. De vraag die partijen verdeeld houdt is of verweerder desalniettemin diende vast te houden aan de toetsingsvolgorde zoals die blijkt uit de paragraaf C1/4.1 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) waardoor hij niet toekomt aan beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000.

De rechtbank merkt allereerst op dat de systematiek van de Vw 2000, waarin een verblijfsvergunning in het kader van nareis met als doel gezinshereniging wordt aangemerkt als een (afgeleide) asielvergunning, uitsluitend het gevolg is van de keuze van de nationale wetgever, welke als zodanig geen basis vindt in Europese regelgeving. Blijkens de memorie van toelichting in het kader van de herschikking van de asielgronden (Tweede Kamer, vergaderjaar 2011-2012, 33293, nr. 3) wordt binnen de asielprocedure de mogelijkheid geïntroduceerd voor de vreemdeling die daar uitdrukkelijk om verzoekt, om de aanvraag uitsluitend te toetsen aan de criteria van het nareisbeleid

en introduceert het wetsvoorstel geen mvv-plicht voor nareizende gezinsleden. Anders dan verweerder stelt, heeft de wetgever er derhalve juist voor gekozen nareizende gezinsleden niet binnen het reguliere kader van gezinshereniging onder te brengen. Dat verweerder op grond van paragraaf C1/4.1 van de Vc 2000 een specifieke toetsingsvolgorde hanteert, betekent naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder gehouden was om de aanvraag als niet-ontvankelijk af te wijzen. Artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 betreft immers een 'kan-bepaling'. Daarbij is van belang dat uit de memorie van toelichting in het kader van de implementatie van de Richtlijn 2013/32/EU (Tweede Kamer, vergaderjaar 2014-2015, 34088, nr.3) volgt dat op grond van bijzondere omstandigheden kan worden besloten een aanvraag niet op deze grond af te wijzen, waarbij geldende internationale verplichtingen specifiek als mogelijke reden worden genoemd. In dit kader merkt de rechtbank op dat het recht op gezinshereniging met een vreemdeling die internationale bescherming geniet volgt uit Richtlijn 2003/86/EG (Gezinsherenigingsrichtlijn) en derhalve een internationale verplichting behelst. Verweerder heeft de aanvraag daarom niet zonder nadere motivering kunnen afwijzen als niet-ontvankelijk op grond van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:6114](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2018/6114)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2018, 519

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 18-05-2018 (publ. 23-05-2018), AWB 18/988

bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 2005 9 lid 1 g, 17

COA. Afwijzing verzoek om vergoeding van gemaakte kosten contra-expertise taalanalyse omdat eiseres deze kosten al heeft gemaakt, zonder dat de vereiste toestemming was verleend. Eiseres heeft mogen vertrouwen op de toestemming van de casemanager. Geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel.

Naar het oordeel van de rechtbank is door [casemanager] een uitdrukkelijke, ondubbelzinnige en ongeclausuleerde toezegging gedaan dat de kosten vergoed zouden worden tot een bedrag van € 800. Dat deze toezegging zonder voorbehoud is gedaan, is door verweerder ook niet betwist. [casemanager] is er pas na deze toezegging door [opsteller besluit] op gewezen dat een dergelijke toestemming volgens de Handleiding vergoeding buitengewone kosten niet door haar kon worden gegeven en dat de aanvraag alleen bij Staf/Team JZ kon worden ingediend.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiseres hiervan op de hoogte had kunnen zijn, nu zij blijkbaar in het bezit was van de bedoelde Handleiding. De rechtbank overweegt dat eiseres terecht heeft aangevoerd dat bedoelde Handleiding een intern beleidsstuk is en dat verweerder hierop geen beroep kan doen jegens eiseres en

gemachtigde, nog daargelaten de vraag of eiseres reeds voor het bestreden besluit in bezit was van de Handleiding. Verder bevat artikel 17, derde lid, van de Rva 2005, enkel de algemene bepaling dat toestemming vooraf door verweerder moet worden verleend. Dat het binnen de organisatie van verweerder niet duidelijk is wie de toestemming mag verlenen, dient niet voor rekening en risico van eiseres te komen. Naar het oordeel van de rechtbank kunnen de uitlatingen van [casemanager] daarom aan verweerder worden toegerekend en hebben deze het gerechtvaardigd vertrouwen gewekt dat de kosten zouden worden vergoed. Gelet hierop slaagt het beroep op het vertrouwensbeginsel.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:5982](#)

[Naar inhoudsopgave](#)